

under den Form, hvori det var foreslaaet i det tidligere Forslag. Imidlertid er der jo nu, som alt fremhævet, sket en betydelig Vending her. Jeg fristes til at spørge, hvad der egentlig kan have begrundet denne Vending. Jeg har været spændt paa at erfare, hvorledes Partiet Venstre i den Henseende vilde stille sig til det nu foreliggende Forslag. Jeg har nemlig i tydelig Erindring de Udtalelser, der i Fjor fremkom fra Venstres Side om Bevarelsen af Søndre Landsret, og jeg vilde med den højtærede Formands Tilladelse gerne have Lov til at citere nogle Udtalelser om dette Spørgsmaal, Udtalelser, der fremkom saa sent som i Fjor, da Ændringerne til Retsplejeloven var til første Behandling her i Tinget. Der blev den Gang, den 22. Januar, af Venstres Ordfører udtalt følgende: „Jeg er . . . , Tilhænger af at opretholde Søndre Landsret, og jeg er det ikke alene ud fra den Betragtning, at Umiddelbarhedsprincippet kræver saa mange Landsretter som muligt . . . men ogsaa af rent nationale Grunde. Jeg mener ikke, vi kan gaa bort fra en Landsret med Sæde i Sønderborg. Det vil være alt for uheldigt, om man saa faa Aar efter Genforeningen ophæver Søndre Landsret. Folk dernede maa have en nogenlunde let Adgang til Domstolene. Det vil være alt for haardt, om de skulde være tvunget til at rejse til Viborg i maa-ske ubetydelige Sager. Det er ganske naturligt og selvfølgelig, at der er en Landsret, som man dernede kan tage sin Tilflugt til“. Hvem var nu det, der udtalte sig paa den Maade i Fjor? Ja, det var ikke nogen tilfældig Mand fra Gaden, der mødte op med denne Udtalelse, det var ingen anden end den nuværende højtærede Justitsminister, Manden med det smukke nordiske Navn Svenning Rytter. Det var ham, der fremsatte disse tydelige og klare Udtalelser, hvori han ud fra den Række af Grunde, som jeg her har tilladt mig at citere, hævdede, at Søndre Landsret burde bevares. Jeg kan godkende adskillige af disse Grunde, men jeg kan tilføje, at hvad der yderligere bevægede mit Parti til at stille sig, som det gjorde, var det Hensyn, jeg nævnte for et Øjeblik siden, Umiddelbarheden. Det var særlig det, der havde Vægt for os, og den Ordning, der var foreslaaet, at inddrage Fyn under Jurisdiktionen, forekom os tiltalende, ogsaa fordi den havde Fynboernes Tilslutning. Der var nemlig i Fjor Tilslutning fra de fynske Folketingsrepræsentanters Side til den da foreslaaede Ordning. Nu ser jeg, at der er

kommet et Hul i Geledet hos den fynske Garde, og jeg lægger Mærke til, at den nye Repræsentant for Fyn indtager et andet Standpunkt end det, de fynske Repræsentanter tidligere har stillet sig paa. Vi har nu hørt en Forklaring paa dette nye Standpunkt; om Tinget vil tage den for gode Varer, skal jeg ikke inklade mig paa at udtale mig om. Jeg tillader mig at drage i Tvivl, at dette nye Standpunkt vil vække Begejstring hos Befolkningen paa Fyn, og jeg henstiller, at man tager under velvillig Overvejelse at genoptage det om denne Sag tidligere forelagte Forslag og inklader sig paa en Forhandling om Bevarelsen af Søndre Landsret med en udvidet Jurisdiktion.

Hvad de øvrige Afgivelser, dels i Sammenligning med det tidligere Lovforslag, dels i Sammenligning med den bestaaende Ordning, angaar, ønsker jeg at gøre en Bemærkning om en Ændring, som forekommer mig ret betænkelig. Det drejer sig om Grænsen for Underretternes Competence, den Grænse, som for et Øjeblik siden blev omtalt af den ærede foregaaende Taler. At flytte Grænsen op fra 800 til 2000 Kr., saaledes som her er foreslaaet, forekommer mig betænkeligt. Man vil i hvert Fald ikke kunne motivere det med Parikronen, der ellers skal bruges til saa meget i de Tider, vi nu lever i. Det forekommer mig at være et alt for stort Spring at gøre. De Sager, som med nogen Ret kan kaldes betydeligere Sager, bør behandles og paadømmes af en Domstol, hvor der er flere Dommere til Stede. Jeg ser med Betænkelighed paa den Vej, som man her synes at have Tilbøjelighed til at slaa ind paa, og jeg mener i det hele taget, at skal man fremskaffe solide og gode Domsresultater, der kan vente en god Modtagelse ude i Befolkningen, vil det vistnok være det heldigste, at man nogenlunde bliver ved den Ordning, vi nu har. Jeg tillader mig i denne Forbindelse at gøre opmærksom paa, at der for ikke saa mange Aar siden er sket Forandringer paa dette Omraade, og nu igen at gaa til en yderligere Udvidelse som den, her er foreslaaet, maa vække Betænkeligheder. Vi kan jo løbe den Risiko, at der, hvis vi vedtager det her foreslaaede, vil blive en større Tilbøjelighed til at appellere Domsafgørelser, end der hidtil har været, og hvis Sagerne Afgørelse virkelig skulde føre til en Forøgelse af Antallet af Appelsager, saa kan man med god Grund rejse det Spørgsmaal: Hvor bliver saa de forventede Besparelser af? Yderligere vil der voldes